

PÉNTEK IMRE

Fessen fest Teri

PÉNTEK IMRE (1942) Zalaegerszeg

Mégis festő lesz Terike!
Bár a három B-s ceruzát
a konyhakredencen döfi át,
hogy ne maradjon nyoma se!

Rajzol óvatos csigát,
ahogy a nyálkán andalog,
nem cipőben, csak úgy, gyalog,
szinte kopik a hasa már...

Előtte zúg a megafon,
hullámok csapnak köveken,
nádszálnak hajlik a töve lenn,
s a mélyben turkál a kis vakond.

Ó, mennyi téma arra vár,
hogy megihlesse Terikét,
legyen belőle hősi kép,
mit nem köt gúzsba vak szabály.

Angyalnépség s Szűz Mária
ecsetjéből vászonra kél,
ezt látni öröm, tiszta kéj,
színekből szőttes ária.

Néha anyu is besegít,
egy-két foltocskát korrigál,
hogy szebben ömöljön a báj,
kevesebb legyen a sitt.

Csüggedne olykor, semmi vész,
ápolja szellemét eszes,
ki mindig-mindig lukra tesz,
ügyetlenségben is vitéz.

Bár szólnak néha ellene
némely hazátlan ótvarok,
ledönti őket vasmarok,
és győz a mester kelleme.

Akárhogy fessen, fest Teri,
az örökifjú fiatal,
kisujjában a diadal,
mellyel a versenyt megnyeri.

Vert hadak

Hová csörtettek, vert hadak?
Elült a rémes lárma.
A dárda rezegve megáll
az istálló vén falába.

Vetkez a legelső vitéz
a csörgeteg patak partján,
látni, ahogy a vízbe lép,
lebben megannyi hajsza.

Piros szemcsék csorognak szét
az áramok nyomában,
s megvillan a penge él
suhogva, szállva, bátran.

És persze, a fájó áldozat!
S a nyughatatlan álom.
S siklik a szarvasfogat
messze már, hét határon.

Pókhálós helyek

Vannak pókhálós helyek!
Elvadult ó alomban.
S ha viszket a tenyered,
söpörd el őket nyomban!

Előtűnik ezüst kacat,
az ellopott kanál is...
És messze még a virradat,
a nyomtalan kanális.

Üldöznek majd a vén manók
fáradhatatlan lábbal –
Ekkor esne jól néhány bók
a vadalmás kerti bálban.